

— Не отивайте тамъ. . Ние ви издадохме!

Но другото момче му заяви: „ако кажешъ, ще ни застрѣлятъ.“ И страхътъ го възпрѣ.

Въ Курнева тѣ се вмъкнаха въ една запу-стѣла къща, за да си подѣлятъ паритѣ. Дѣлбата бѣ извършена честно. Малкиятъ Стеннъ, като чуваше да звънтятъ паритѣ въ рубашката му, и при мисълта за прѣдстоящата игра на галози, не намираше вече прѣстѣплението си толкова страшно.

Но слѣдъ като нещастното дѣте се раздѣли съ голѣмия и остана самъ, джебчетъ му натежеше много, и ржката, що натискаше сърдцето му, го стисна така силно, както никога. Парижъ му се виждаше съвсѣмъ другъ. Минувачитѣ го изглеждаха навжсено, като че знаяха отдѣ иде той. Въ шума на колелетата и въ биенето на барабанитѣ той слушаше думата „прѣдатель“. Най-подиръ стигна въ къщи. Много доволенъ, че баща му го нѣмаше още, той се изкачи бързо въ тѣхната стая, за да скрие подъ възглавката си паритѣ, що толкова му тежеше.

Стариятъ Стеннъ се завърна. Никога той не е бивалъ така добъръ, така веселъ, както тая вечеръ. Току що бѣха се получили вѣсти отъ провинцията: работитѣ на отечеството отиваха на добръ. Прѣзъ врѣме на вечерята стариятъ войникъ поглеждаше окачената на стѣната пушка и думаше на сина си съ добродушна усмивка:

— Ако бѣше голѣмъ, синко, какъ храбро щѣше да се биешъ съ прусацитѣ!

Къмъ осъмъ часа се зачу топовенъ гърмежъ.

— Отъ Обервиллие е. . . Биятъ се въ Бурже, проговори старецътъ, който познаваше добръ всичкитѣ укрѣпления. Малкиятъ Стеннъ прѣблѣдня и, подъ прѣдлогъ че е уморенъ, отиде да си легне, но не можа да заспи. Топовнитѣ гърмежи зачестиха. Той си прѣдстави какъ доброволцитѣ тръгватъ прѣзъ нощта да издебнатъ прусацитѣ, и, вмѣсто това, сами попадатъ въ засадата. Спомни си той и за сержанта, който му се усмихваше,

като си го прѣдставяше сега прострѣнъ тамъ на снѣга, и колко други още като него! . . . Цѣната на всичката тази кръвъ се таеше подъ неговата възглавка, и това бѣ извършилъ той, Стенновиятъ синъ, синътъ на единъ войникъ. . . Сълзитѣ го задавиха. Той слушаше какъ се разхождаше въ съседната стая баща му, какъ отваряше прозореца. Долу, на площада, бияха тревога. Единъ батальонъ войници се готвѣха да заминатъ. Дѣйстви-телно, това бѣше истински бой. Нещастниятъ не можѣ да слѣржи риданията си.

— Какво ти е? попита стариятъ Стеннъ, като влѣзе.

Тукъ дѣтето не утърпѣ, скочи отъ леглото и се хвърли въ краката на баща си. Отъ движението, което направи, паритѣ се търколиха по пода.

— Що е това? Ти си кралъ? запита старецътъ, като треперѣше.

Тогава малкиятъ Стеннъ разправи набързо, че той е ходилъ при прусацитѣ, и това, което бѣше извършилъ тамъ. Колкото повече разказваше, той чувствувахе, че му олеква на сърдцето отъ направеното признание. Стариятъ Стеннъ го слушаше съ ужасъ на лицето. Когато разказътъ бѣ свършенъ, той хвана главата си съ ржцѣ и заплака.

— Татко, татко. . . искаше да каже дѣтето.

Старецътъ го отблѣсна, безъ да продума, и събра паритѣ.

— Това ли е всичко? попита той.

Малкиятъ Стеннъ направи знакъ, че това е всичко. Старецътъ откачи пушката, взе патронника и тури паритѣ въ джеба си.

— Добръ, каза той, азъ ще отида да имъ ги върна.

И, безъ да прибави дума, безъ да се обърне, той слѣзе долу и се присѣдини къмъ войскитѣ, които тръгваха тая нощъ.

Отъ тогава никой не го видѣ вече.

София, 19/II 1909 год.

Отъ френски прѣведе: П. В. Кабаковъ.